

NASZVADI SÁNDORNÉ

Rózsakönnyek

Harmatot hajt a piros hajnal,
fekete haraggal költözik az éjsötét,
házunk előtt a két rózsatő
nemesen tartja szép fejét.

Könnyesek most a rózsaszín mosolyok,
de ez nem a bánat, inkább a megújulás.
Szokott életünkben új napkihívás indul,
estére derül ki, átok volt-e rajta, vagy áldás.

Aztán közeleg a reggel, eltűnnek a könnyek,
délre a virág dús pompájában ragyog,
szívet-lelket derít látványa mindennap.
Sok másban is, de én jó rózsza-bolond is vagyok.

Néha csokrot szedek vázába dísznek,
kint a tő is jobban erősödik,
csak egy pillantás a csodára,
s már enyhült is, ami bennem felhősödik.

Lassan estbe fordul a délután is,
pihen a világ, s pihen a virág.
Az éj teríti rá fekete sátrát,
illatos álmában – napfényben virít tovább.

Tüskések, mint én, mindenki ne lesse titkukat,
aztán, amikor már nagyot jár az idő,
ősz jön el, majd a tél,
az elfáradt rózsatő új életet remél még.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>